

beviljad. — b) Se *Genomgå*. — *G. ihóp*: a) Passa ihop (i fog, o. s. v.). *Dessa stycken g. ihop*. *Detta stycke går ihop med det der*. — b) Slutna till hvarandra. *Tvenne rör, som g. ihop*. — c) Träffas, beröra hvarandra, sammanstöta. *Tvenne linier, vägar, som g. ihop*. — d) (om sår) Låka ihop. — e) Öfverensstämma. *Hans uppgift går ej ihop med hvad jag förut inhämtat*. *Räkningen går ej ihop*, dess särskilda conto, delar, öfverensstämma ej med hvarandra. — f) Lyckas, komma till nöjaktigt slut. *Det vill icke g. ihop för honom*. *Det går bra ihop*. — *G. in*: a) Se *Ingå*. — b) *G. in på*, bifalla, antaga. *Jag går in på det förslaget, de vilkoren*. — *G. in på*, *inöfver*, sträcka sig in på, inöfver. — *Porten, dörren går inåt, utåt*, öppnas inåt, utåt. — *G. med*: a) Taga del uti. *G. med i ett företag*. — b) Förloras, förgås, stryka med. *Hela hans egendom gick med för denna olycksaliga borngen*. — *G. ned*: a) Se *Nedgå*. — b) Nedtränga. *Regnet har gått en fot ned i jorden*. — *G. om bord*, gå in, upp på ett fartyg. — *G. om*: a) (om tid) Förflyta. *Det går lång tid om, innan det kan medhinnas*. — b) Öfverträffa. *Han går vida om oss i den saken*. — c) Sträcka sig omkring. *Skärpet går två gånger om lifvet*. *Det går ej om*, räcker ej omkring. — d) *G. om med list*, bruka list. — e) *G. om intet*, se *Intet*. — *G. omkring*, se *ofvanföre*. — *G. på*: a) Vara tillräckligt rymlig, vid för något, t. ex.: *Hatten går ej på hufvudet; rocken går ej på* (på har tonvigt). — b) Säges, då man vill uttrycka, huru många enheter af en mindre sort innehållas i en större. *Tolf tum g. på en fot*. — c) *G. på saken*, utan omsvep säga, uttala, hvad man äsytar; göra den framställning, man ämnat. — *G. på*: a) Gå fort, fortare. *Låtom oss g. på, annars hinna vi ej fram*. — b) Rycka fram till angrepp. *När *Carl gick på med sina gossar blå*, kunde ingenting stå honom emot*. — c) Ifrigt sysselsätta sig med något; äfv. väsnas, bullra, bråka, prata ifrigt, o. s. v. *Han går på med sitt arbete som en karl*. *Hvad de g. på och väsnas, pojkarne på gården!* *Nu skall man tro, att squaller-systrarne g. på vid sina kaffekoppar!* — d) *G. på* igen, åter börja. — *G. sönder*, se *Sönder*. — *G. till*: a) Söka, besöka. *Jag gick till min bror och bad honom om hjälp*. *G. till kungs, till konsistorium, till hofrätten*, o. s. v., i rättegångsmål göra ansökan om ändring hos konungen o. s. v. — b) (i tal och skrift) Öfvergå från en del, ett ämne till ett annat. *Låt oss g.* (komma) *till ämnet*. *Låt oss nu g. till andra delen*. — c) (om väder och vind) Vända sig. *Vinden gick till sydlig*. — d) Skrida till. *G. till ytterligheter*. — e) Belöpa sig, uppgå till. *Det går till en vacker summa*. — f) Företaga. *G. till ett arbete, till verket*. — g) Tränga till. *Det går till hjertat*. — h) (sjöt.) *G. till segels*, låtta ankaret och tillsätta segel. *G. till sjös*, aflägsna sig ifrån land. — i) (fig.) *G. till sig sjelf*, öfvertänka sitt eget tillstånd, anställa jemförelse med sig sjelf, besinna hvad man sjelf i ett visst fall skulle göra. — k) *G. till handa*, se *Tillhandagå*. *G. till ända*, se *Tilländalöpa*, *Ändas*. — *G. till*: a) Hända, ske. *Det går så underligt till i världen*. *Så gick det till*. — b) Trifvas, komma sig, växa upp. *En telnig, som går till*. — *G. tillbaka*: a) Återvända. *Låtom oss g. tillbaka till vårt ämne*. *G. något tillbaka i historien*, öfvergå till händelser och förhållanden, som höra till en äldre tid. *Hans ättelängd går*

tillbaka ända upp till Unionskonungarna, är antecknad och känd ända från deras tid. — b) Upphäfvas. *I det fallet går köpet tillbaka*. — c) Sakta sig, minskas. *Febern har betydligt gått tillbaka*. — *G. undan*: a) Hafva rask framfärd. *Det går bra undan för honom med arbetet*. — b) *Det gick undan honom*, han lyckades ej att få det. — *G. under*: a) Få rum under. *Kofferten gick under vagnskorgen*. — b) Sjunka. Brukas mest i fig. mening. *Ett rike, der laglöshet herrskar, går förr eller sednare under*. — c) Se *Understiga*. — d) Låta g. under sig, se *Göra under sig*. — *G. upp*: a) Se *Uppgå*. — b) Af sig sjelf upplösas. *Knuten, sömmen, flätningen, snodden, maskan har gått upp*. *Den tillknäppta rocken gick upp, så våldsamt var hans tag*. — c) Skiljas i sär. *Styckena ha gått upp i fogen*. — d) Öppnas af sig sjelf. *Dörren har gått upp*. — e) (om sår) Åter öppna sig. — f) (om tillfruset vatten) Åter blifva flytande. *Ån har gått upp*. — g) (aktivt) *G. upp rågång*, se *Rågång*. — h) *G. upp i dunster*, försvinna genom afdunstning. *G. upp i rök*, se *Rök*. — i) Säges om qvoten af ett tal, med afseende på dess förhållande till detta. *Fem går jemt upp i femton*. — *G. upp emot*: a) På båt eller fartyg begifva sig uppåt. *G. upp emot strömmen*. — b) Vara jemngod med. *Han går ej upp emot sin bror*. *Vinsten går ej upp emot risken och besväret*. — *G. ur* (om färger, fläckar, m. m.) Utplånas, försvinna. *Oäkta färg går lätt ur*. — *G. út*: a) se *Utgå*. — b) (om veck) Utjemnas. — c) (om något fastsittande) Lossna. — d) (i bokhandelsväg) Blifva utsåld. *Den boken har gått ut*. — e) Skjuta ut. *En udde, som går ut i hafvet*. *En altan går ut ifrån andra våningen af huset*. — f) *G. ut med något*, genomdrifva, utföra det till slut; lyckas dermed. — *G. utóm*, *utöfver*, sträcka sig utóm, utöfver; öfverskrida. — *G. å* (i lagspråket), gälla. *Det går å lif, å heder och ära*. — *G. åt*: a) (aktivt) Handtera, medfara. *G. illa åt någon*. — b) (impersonelt och i frågade sats) Välla. *Hvad går åt er?* — c) (neutralt) Se *Åtgå*. — d) (neutralt) Dö, omkomma, förgås. *Här är så hett, att man kan aldeles g. åt*. — *G. öfver*: a) Se *Öfvergå*. — b) Draga, stryka o. s. v. öfver ytan af ett arbete. *G. öfver ett arbete med filen*. *G. öfver med en pensel*. — c) Förbigå. *G. öfver något utan uppmärksamhet*. — d) (om fästningar, o. s. v.) Kapitulera. *Fästningen har gått öfver till fienden*. — e) Desertera, rymma öfver till fienden. *Hela regimentet gick öfver till fienden*. — f) Hafva hand om. *Låt honom ej g. öfver edra penningar, er spannmål*. — g) (vid distillering) Gå genom röret i kolven och der afsättas i flytande form. — h) Upphöra. *Har tandvärken gått öfver ännu? Det går väl öfver, när det fått vara litet*. — i) Öfverskrida, taga utöfver. *Han går öfver den fastställda taxan*. — k) (sjöt.) *G. öfver bord*, falla ifrån fartyget i vattnet. *G. öfver stag*, se *Stagvända*. — *Gående*, part. pres. Som går. Brukas nästan substantivt i uttrycket *Kommande och g.*, både de, som komma, och de, som gå bort. — *Gången*, part. pret. *G. ed*, ed, som blifvit aflagd.

GÅENDE, n. 4. Rörelsen, då man går. Brukas äfv. om djur. *Under g-t. G. fram och tillbaka*. *Trött af g. Gå i g.*, säges om hästar, förspända ett åkdon, då de gå blott steg för steg (ej lunka, trafta eller galoppa).